

2 tanter

Denne lille historie kunne være både fiktion og fakta. Derom senere! Længden af denne historie adskiller sig også let fra de øvrige. Så er eventuelt læsere advaret, som skal nå et - formentlig i forvejen - forsinket transportmiddel eller har en rullesteg til behandling i den nyindkøbte ovn fra Punkt 1.

2 søstre voksede op sammen med 2 brødre i et velordnet, trygt og dybt konservativt embedsmandshjem i starten af det 20 århundrede. De 2 brødre giftede sig og fik pæne borgerlige stillinger, kone, børn, villa, anseelse bl.a. hilsener fra ordenskapitlet osv., ganske som deres gamle despotiske fader havde gjort.

Derimod blev de 2 søstres skæbne anderledes såvel i sammenhæng som hver for sig. Og det er det, denne lille epistel handler om.

Tante 1s skæbne minder noget om sine brødre. Hun fik en kommunal kontoruddannelse og fandt her en juridisk fuldmægtig, der senere avancerede (det gjorde man jo..) til kontorchef i en kommunal skatteforvaltning. Hans interesser var togdrift, frimærker, bøger og juridiske diskussioner omkring skatteemner. Alt sammen områder, der under ingen omstændigheder kunne tænde blot de mindste ægte-(liden-)skabelige lys for hans hustru = tante 1.

Ægteskabet forblev barnløst alle 30 år. Hun havde - som datidens døtre - lært husholdning på en respektabel matrikel og "førte" husholdningen i hverdag og til de fester og almindelige sammenkomster, der forekom med mere eller mindre (bør understreges) entusiasme i det pæne kontorchefhjem i Storkøbenhavns største forstad. Hendes mad var glimrende, borddækningen stilfuld med stivede og kunstnerisk foldede servietter, den rette tyngde og legering af service samt enkle og dog smukke krystalglebe glas, der måske/måske ikke har forårsaget strubekræft hos en bøhmisk glaspuster cirka 100 år forinden.

Maud-figuren i Lise Nørgaards "Matador" kunne have lært noget om selvdisciplin hos denne embedsmandshustru. Og dog...! Meget få gange gennem årene kunne der undslippe en bidende sætning - gerne ved den upåklagelige frugtanretning med ledsagende diskret farvede papirservietter og madeira/portvin/sherry: "Her står alle min børn!", hvislede hun, medens hun pegede på den intellektuelle jurists mange indbundne bøger. I sådanne øjeblikke lod alle som ingenting, skrællede høfligt på deres budte frugter og skiftede med formel-1 hastighed emne til mindre kontroversielle områder.

Men det var slet ikke det værste! Det skete - efterhånden som årene gik, at hun pludselig forsvandt. Fra en nu afdød - men særdeles velunderrettet kilde - er jeg blevet orienteret med dæmpet stemmeføring om de frygtelige dage, hvor uvisheden omkransede det smukke mahogni-kontorchefhjem på en anerkendt adresse på

Frederiksberg (forstad til København). Skulle man efterlyse hende? Skulle man lade som ingenting og håbe, at hun dukkede op? Skulle man prøve at opspore hende? Hvis ja, hvordan? En juridisk embedseksamen giver adgang til mange platforme i et samfund, men der gives problematikker, som ikke kan studeres på universitet eller anden - såkaldt - højere læreanstalt. Og den klassiske bemærkning: "Hvad vil dog ikke folk tænke?" blev gentaget i det uendelige.

For de læsere, der stadig er med, kan jeg berolige: Bliv trygt ved hele historien, thi tante 2's skæbne er langt mere varieret, i sandhed - kære læser !

Lad os derfor færdiggøre tante 1. Hun dukkede altid op et par dage senere. Hvor hun havde været - eventuelt sammen med hvem og hvordan - vidste ingen. Ikke engang hendes tætteste veninde (din webmasters kilde) fik nogensinde sandheden, som fulgte hende ned i kontorchef- graven en halvkold aprildag efter en temmelig regelret (og dog?) kvindelig karriere som husmor og *fru kontorchef*, efterfølgende enkestand i 13 år, hvoraf de sidste var de mest intense (det vender vi tilbage til, som studieværterne altid lover, men sjældent holder!).

Tante 2s skæbne var ganske anderledes.

Modsat tante 1 var tante 2 begavet med en sjælden charme, konversationsglæde og livsappetit, alt sammen supportet af en yderst behersket intelligens.

Hendes feminine og appetitlige udseende - kombineret med ovennævnte kompetencer - eleverede hende ned (eller snarere op) i sit 1ste ægteskab med en senere (i 30erne) landskendt erhvervsmand og direktør. Ægteskabet forblev barnløst og det må antages udfra diverse (afdøde) udsagn også ret ulidenskabeligt.

Konjunkturerne og den generelle økonomiske krise i 30erne samt ikke mindst 1 datter fra direktørens tidligere ægteskab (vistnok©) eroderede selv den optimistiske og konverserende tante 2s hverdag. Det endte med skilsmisse og 3 beboelsesejendomme til den forsmåede frue.

I samme forbindelse bør det pointeres, at alene tanken om eventuel beskæftigelse eller deltagelse i arbejdsløshedskøerne var en ganske uacceptabel tanke hos tante 2.

2. Verdenskrig

Det har næppe undgået ret mange cpr-numres opmærksomhed, at der var en 2.verdenskrig, herunder en flødeskumsfront i Danmark. Dette forhold ville normalt ikke have påvirket hverdagen for tante 2, hvis ikke hun kort før krigens start (1939) havde mødt en ældre, særdeles velholdt og velbegavet pensioneret tysk dommer med jødisk blod i de selskabelige og sorgløse cirkler i sommerens Hornbæk-område. Det endte med ægteskab nr.2 og krigen kom.

Som besættelsen spidsede til, gjorde omstændighederne omkring den tyske dommers herkomst og blodtype, at han blev interneret på Dagmarhus (Gestapos hovedkvarter i København).

Tante 2s reaktioner var atypiske for den kærlige hustru-model. Hun reagerede nærmest med ligegyldighed. Hendes omgivers pres for at hun dog måtte gøre noget, fik hende pludselig "på banen" (som det hedder på nu-dansk).

En blanding af total naivitet, manglende tysk gloseforråd, appetitlig feminitet, dynamisk og velduftende konverserende charme gjorde, at hun pludselig stod i det inderste kontor i øjenkontakt med Gestapos øverstbefalende i Danmark. Sidste stavelse i hans efternavn var man(n), måske var det forklaringen! I hvert fald blev hendes tyske dommer-ægtemand løsladt og de drog mod de relative velbjærgede nordlige forstæder af København, hvor de boede.

Situationen forblev dog uholdbar. Uvist af hvilken grund forsøgte ikke - trods økonomien til det - et eksil i Sverige. Derimod eksilerede tante 2s ægtemand sig selv ud af hendes liv ved at hænge sig i et - nydeligt (påstod hun senere) - dobbeltværelse på et hotel i nabolaget af Københavns Hovedbanegård. - I selv samme hotelrestaurant har jeg nydt mange herlige middage med tante 1 og tante 2. Et fast punkt på menuen var altid en ungdommelig forespørgsel til tante 2s ægtemands skæbne.

Modsat i mange andre forhold af hendes liv, var hun forbløffende præcis, når hun med GPS-nøjagtighed rettede gaflen nøjagtig mod loftet og sagde de bevingede ord:

" Rudolf hængte sig deroppe i et nydeligt dobbeltværelse!"

Et nanosekund senere blev kartoflerne delt rundt og vi spiste fornøjeligt videre....

Richard d. 3

William Shakespeare har udødeliggjort King Richard 3. Således forevige tante 2s omgangskreds - naturligvis bag hendes nydelige ryg - øgenavnet om hendes 3die ægtemand, der hed Richard.

En beskeden karriere med knitrede sagsakter samt pen og blæk blev kompenseret af en særdeles maskulin og bredskuldret fremtoning. Et fortsat pænt udbytte af sine ejendomme og succes i selskabslivet kunne imidlertid ikke holde klimakteriet tilbage for tante 2.

Trods et stadig nydeligt ydre, som der ikke var slidt væsentlig på ☺, kunne de tilbagevendende humørsvingninger og andre gener kompenseres ved at søge trøst hos en velvoksen og præsentabel bredskuldret (det sidste var vigtigt for tante 2) mand.

Ct.

Shakespeare eller ej, ægteskabet varede kun kort, da tante 2 i et klarsyn erkendte, at hans ærinde udelukkende var økonomisk sikkerhed. - Et nærmest Strindbergsk skilsmissemadrama med skiftende advokater udspillede sig og tante 2 måtte efterfølgende nøjes med indtægterne fra en større Hellerupsk ejendom garneret med enkepension efter den suicidal tyske dommer (*ham med det nydelige dobbeltværelse*).

Tante 1 og 2 flytter sammen

Forsynet gjorde, at tante 1s enkestand og tante 2s Strindberg-skilsmisse tidsmæssigt var rimelig sammenfaldende. - Trods massive advarsler fra familien, vennekreds og andre - mere eller mindre velmenende - i den relativt store sociale cirkel, flyttede tante 2 ind i en lejlighed på samme etage som tante 1 i det store Hellerup-ejendomskompleks, som tante 2 herskede over og i.

På den sociale overflade forløb scenariet med 2 ældre søstre, der beboede hver sin lejlighed på samme etage, særdeles nydeligt og respektabelt. Bemærk - kære læser - ordet "overflade".

Som tiden gik, blev tante 2 efterhånden gentagne gange uforklarlig syg af maveinfektioner. Ved nærmere refleksion skete det altid i forbindelse med fælles middag hos tante 1. - *Herregud, vil læseren tænke, måske har det dyre kød fra den fine slagter på Strandvejen haft en tanke eller lignende.*

Men der var for mange og for (u)bejlige gentagelser. Et typisk handlingsforløb var en festlig 3-retters middag med få, men udvalgte fra den store sociale cirkel. Tante 1 lavede maden og portionsanrettede f.eks. desserten. Heri lå finessen. Med et schweizerurs præcision blev tante 2 syg omkring kl. 2 om natten, dvs. når gæsterne var gået. Tante 1 kunne skimtes svagt pulserende på sine damecerut i karnapværelset på 2.sal i den velholdte rødstens ejendom - ventende på den grædende og hjælpeløse søsters telefoniske opkald om hjælp.

En anden variant var samme handlingsforløb, men aftenen før at søstrene skulle til fest hos andre, hvorved tante 2s sædvanlige selskabsglæde og udfoldelige charme blev konverteret til en grædende og jamrende mave-tarmpatient, i flere tilfælde på Gentofte Amtssygehus eller Diakonissestiftelsen, efter at (det efterhånden slidte) Falck-abonnementet havde udløst diverse akut-udrykninger gerne på samme tidspunkt af natten.

Man behøver ikke at have taget 1.del af psykologstudiet på KU for at konkludere, at motivet hos tante 1 til at udøve specifik kemi mod tante 2 var JALOUSI. En voldsom kraft, der har ødelagt og ændret ganske meget i verdenshistorien, ja selv i det Hellerupske - smukke - hjem.

Ct.

Finalen

Maveinfektionerne hos tante 2 udgjorde efterhånden en risiko for andre gæster. Sæt nu, at portioner blev ombyttet? Med tiden blev begivenhederne for bastante og for ofte.

Da tante 1 samtidig begyndte ved en mindste nervepåvirkning at ryste svagt på hovedet, viste en neurologisk undersøgelse, at hun havde en in-operabel hjernesvulst.

"Så er der da en forklaring på hendes manglende kærlighed og jalousi!" konkluderede tante 2 ved en af de talrige mave-tarm-indlæggelser på Gentofte amtssygehus.

Det blev anbefalet hende - blandt andet af hendes - stadig tvivlende - praktiserende læge altid at have en plasticpose liggende klar, når hun kastede op. En efterfølgende analyse kunne så be- eller afkræfte hendes (i de flestes øjne vanvittige) påstand om søsterens semi-moderiske tilbøjeligheder.

Af forskellige grunde lykkedes denne bevis-indsamling ikke. Derimod blev tante 1 pludselig ramt af en blodprop i hjertet og døde bevidstløs det efterfølgende døgn på Gentofte Amtssygehus, dog naturligvis ikke på mave-tarm afdelingen, som hun kendte så godt af andre årsager!

Tante 2 - dette charmerende, velbjærgede og stadig livsglade menneske havde nu - af naturlige årsager - et overordentlig slidt mave-tarmsystem. Men væsentligt var, at hun brød helt sammen ved tanken om ikke længere at have sin elskede søster boende lige overfor.

Hendes hidtidige sociale, elskværdige og generøse sociale omgang med sine omgivelser blev afløst af en til tider hadefuld, mistroisk og hysterisk væremåde. Hun solgte det store ejendomskompleks, skiftede advokater som andre skifter undertøj, og flyttede til det elskede barndomsområde i Helsingør.

Hun var den ældste (*og svageligste ifølge de fleste*) af 4 søskende og overlevede dem alle med 10 år mere støttet op af en stadig uskiftelig omgangskreds samt udvalgte produkter fra medicinalindustrien (det mave-tarm system fortjente i sandhed at blive doneret til Medicinsk-Anatomisk institut).

En højesteretssagfører (intet mindre..) kundgjorde hendes død i en stort opsat dødsannonce for en del år siden. Der hviler i sandhed fortsat en interessant mystik og refleksion, når jeg med regelmæssighed passerer hendes stadig velholdte gravsted i den kommune, hvor jeg lærte hende at kende (Københavns største forstad).

Fakta eller fiktion ?

Denne lille historie kunne have været fiktion. Den eneste nulevende, der kender alle kapitlerne, ville ønske, at den havde været det. Sådan er det oftere, end vi aner det!

En tankevækkende hilsen fra din Webmaster

